A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2019. október 3.*

„Előzetes döntéshozatal – EGK–Törökország társulási megállapodás – 2/76 határozat – 7. cikk – 1/80 határozat – 13. cikk – »Standstill« klauzulák – Új korlátozás – Török állampolgárok biometrikus adatainak valamely központi nyilvántartó rendszerben való rögzítése, regisztrálása és megőrzése – Közérdeken alapuló nyomós okok – A személyazonossággal való visszaélés és az okmányhamisítás megelőzésére, valamint az azok elleni küzdelemre vonatkozó célkitűzés – Az Európai Unió Alapjogi Chartájának 7. és 8. cikke – A magánélet tiszteletben tartásához való jog – A személyes adatok védelméhez való jog – Arányosság”

A C-70/18. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Raad van State (államtanács, Hollandia) a Bírósághoz 2018. február 2-án érkezett, 2018. január 31-i határozatával terjesztett elő

a **Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid**

és

A,

B,

P

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: J.-C. Bonichot tanácselnök, R. Silva de Lapuerta, a Bíróság elnökhelyettese (előadó), C. Toader, A. Rosas és M. Safjan bírák,

főtanácsnok: G. Pitruzzella,

hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2019. január 17-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– A, B és P képviseletében D. Schaap advocaat,

* Az eljárás nyelve: holland.

– a holland kormány képviseletében M. K. Bulterman és M. A. M. de Ree, meghatalmazotti minőségben,

– a dán kormány képviseletében J. Nymann-Lindegren, M. Wolff és P. Ngo, meghatalmazotti minőségben,

– Írország képviseletében A. Joyce, meghatalmazotti minőségben, segítője: D. Fennelly barrister,

– az Egyesült Királyság kormánya képviseletében kezdetben: R. Fadoju, később: S. Brandon, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: D. Blundell barrister,

– az Európai Bizottság képviseletében G. Wils, D. Martin és H. Kranenborg, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2019. május 2-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az Európai Gazdasági Közösség és Törökország közötti társulást létrehozó megállapodásban – amelyet 1963. szeptember 12-én Ankarában írt alá egyrészről a Török Köztársaság, másrészről az Európai Gazdasági Közösség (EGK) tagállamai és a Közösség, és amelyet a Közösség nevében az 1963. december 23-i 64/732/EGK tanácsi határozattal (HL 1964. 217., 3685. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 11. kötet, 10. o.; a továbbiakban: társulási megállapodás) kötöttek meg, hagytak jóvá és erősítettek meg – létrehozott társulási tanács által elfogadott 1976. december 20-i 2/76 határozat 7. cikkének, valamint a társulás fejlesztéséről szóló, 1980. szeptember 19-i 1/80 társulási tanácsi határozat 13. cikkének értelmezésére vonatkozik.

2 Ezt a kérelmet az egyrészt a Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (igazságügyi és biztonsági államtitkár, Hollandia, a továbbiakban: államtitkár) és A, másrészt az államtitkár és B, valamint az államtitkár és P között a Hollandiában való ideiglenes tartózkodásra jogosító engedély megszerzése érdekében A és B biometrikus adatainak a felvétele során tanúsítandó együttműködési kötelezettség tárgyában folyamatban lévő két jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

Társulási megállapodás

3 A társulási megállapodás II. címének az „Egyéb gazdasági jellegű rendelkezések” címet viselő 3. fejezetében foglalt 12. cikke a következőket írja elő:

„A Szerződő Felek megállapodnak abban, hogy az [EK 39.], [EK 40.] és [EK 41.] cikk szolgál iránymutatásul a munkavállalók Szerződő Felek közötti szabad mozgása fokozatos biztosításának megvalósításához.”

A 2/76 határozat

4 A társulási megállapodás 12. cikkének végrehajtásáról szóló 2/76 határozat 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Ez a határozat egy első szakaszban megállapítja a [Brüsszelben 1970. november 23-án aláírt, a Közösség nevében az 1972. december 19-i 2760/72/EGK tanácsi rendelettel (HL 1972. L 293., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 11. kötet, 41. o.) megkötött, jóváhagyott és megerősített] kiegészítő jegyzőkönyv 36. cikkének végrehajtására alkalmazandó szabályokat.

(2) Ez az első szakasz négy évig tart, 1976. december 1-jén kezdődően.” [nem hivatalos fordítás]

5 E határozat 7. cikke a következőket mondja ki:

„A Közösség tagállamai és [a Török Köztársaság] nem vezethetnek be új korlátozásokat a területükön jogszerűen tartózkodó és munkát vállaló munkavállalók munkavállalási feltételeire vonatkozóan.” [nem hivatalos fordítás]

6 Ugyanezen határozat 11. cikke a következőképpen szól:

„Az első szakasz vége előtt egy évvel és az első szakaszban elért eredmények fényében a [t]ársulási [t]anács megbeszéléseket kezd majd a következő szakasz tartalmának meghatározása és annak biztosítása érdekében, hogy az e szakaszra vonatkozó döntést az első szakasz lejáratakor végrehajtsák. E határozat rendelkezései a következő szakasz kezdetéig alkalmazandók.” [nem hivatalos fordítás]

7 A 2/76 határozat 13. cikkének megfelelően e határozat 1976. december 20-án lépett hatályba.

Az 1/80 határozat

8 Az 1/80 határozat „Szociális rendelkezések” című II. fejezetének „A foglalkoztatással és a munkavállalók szabad mozgásával kapcsolatos kérdések” című 1. részében található 13. cikk a következőképpen rendelkezik:

„A Közösség tagállamai és [a Török Köztársaság] nem vezethetnek be új korlátozásokat a területükön – a tartózkodást és foglalkoztatást illetően – jogilag rendezett helyzetben lévő munkavállalók és családtagjaik munkavállalási feltételeire vonatkozóan.” [nem hivatalos fordítás]

9 E határozat 14. cikkének (1) bekezdése, amely szintén az említett 1. részben található, a következőképpen szól:

„E rész rendelkezéseit a közrend, a közbiztonság és a közegészségügy által indokolt korlátozásokra is figyelemmel kell alkalmazni.” [nem hivatalos fordítás]

10 Az 1/80 határozat 16. cikke (1) bekezdésének megfelelően a határozat II. fejezete 1. részének rendelkezései 1980. december 1-jétől alkalmazandók.

A 95/46/EK irányelv

11 A személyes adatok feldolgozása [helyesen: kezelése] vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló, 1995. október 24-i 95/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 1995. L 281., 31. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 15. kötet, 355. o.) 2. cikke a következőket írja elő:

„Ezen irányelv alkalmazásában:

a) »személyes adat« az azonosított vagy azonosítható természetes személyre (»érintettre«) vonatkozó bármely információ; az azonosítható személy olyan személy, aki közvetlen vagy közvetett módon azonosítható, különösen egy azonosító számra vagy a személy fizikai, fiziológiai, szellemi [helyesen: mentális], gazdasági, kulturális vagy társadalmi identitására vonatkozó egy vagy több tényezőre történő utalás révén;

b) »személyes adatok feldolgozása« (»feldolgozás«) [helyesen: »személyes adatok kezelése« (»kezelés«)]: a személyes adatokon automatikus vagy nem automatikus módon végzett bármely művelet vagy műveletek összessége, azaz gyűjtés, rögzítés, rendszerezés, tárolás, átalakítás vagy megváltoztatás, visszakeresés, betekintés [helyesen: lekérdezés], felhasználás, közlés, továbbítás, terjesztés vagy egyéb módon történő hozzáférhetővé tétel révén, összehangolás vagy összekapcsolás, zárolás, törlés, illetve megsemmisítés;

c) »személyesadat-nyilvántartó rendszer« (»nyilvántartó rendszer«) a személyes adatok bármely strukturált, funkcionálisan vagy földrajzilag centralizált, decentralizált vagy szétszórt állománya, amely meghatározott ismérvek alapján hozzáférhető;

[…]”

A 767/2008/EK rendelet

12 A vízuminformációs rendszerről (VIS) és a rövid távú tartózkodásra jogosító vízumokra vonatkozó adatok tagállamok közötti cseréjéről szóló, 2008. július 9-i 767/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (VIS-rendelet) (HL 2008. L 218., 60. o.; helyesbítések: HL 2018. L 284., 39. o.; HL 2019. L 179., 27. o.) 2. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A VIS célja, hogy a kérelmekkel és az ezekhez kapcsolódó határozatokkal kapcsolatos adatok tagállamok közötti cseréjének megkönnyítése révén javítsa a közös vízumpolitika végrehajtását, a konzuli együttműködést és a központi vízumhatóságok közötti konzultációt az alábbiak érdekében:

[…]

c) a csalás elleni küzdelem megkönnyítése;

[…]”

Az (EU) 2019/817 rendelet

13 Az uniós információs rendszerek közötti interoperabilitás kereteinek megállapításáról a határok és a vízumügy területén, továbbá a 767/2008/EK, az (EU) 2016/399, az (EU) 2017/2226, az (EU) 2018/1240, az (EU) 2018/1726 és az (EU) 2018/1861 európai parlamenti és tanácsi rendelet,

valamint a 2004/512/EK és a 2008/633/IB tanácsi határozat módosításáról szóló, 2019. május 20-i (EU) 2019/817 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2019. L 135., 27. o.) 2. cikke a következőket fejti ki:

„(1) Az interoperabilitás biztosítása révén e rendelet célkitűzései a következők:

a) a külső határokon a határforgalom-ellenőrzések hatékonyságának és eredményességének javítása;

b) az illegális bevándorlás megelőzéséhez és az ellene folytatott küzdelemhez való hozzájárulás;

[…]

(2) Az (1) bekezdésben említett célokat az alábbiak révén kell megvalósítani:

a) a személyek helyes azonosításának biztosítása;

b) a személyazonossággal való visszaélés elleni küzdelemhez való hozzájárulás;

[…]”

A holland jog

14 A 2013. december 11-i wet tot wijziging van de Vreemdelingenwet 2000 in verband met de uitbreiding van het gebruik van biometrische kenmerken in de vreemdelingenketen in verband met het verbeteren van de identiteitsvaststelling van de vreemdeling (az illetékes szervek között az idegenrendészet terén a külföldi állampolgár azonosításának javítása érdekében való együttműködés keretében a biometrikus azonosítók kiterjedt használatára vonatkozóan a külföldiek jogállásáról szóló 2000. évi törvény módosításáról szóló törvény; Stb. 2014., 2. sz.) által módosított, 2000. november 23-i Vreemdelingwet 2000 (a külföldiek jogállásáról szóló 2000. évi törvény; Stb. 2000., 495. sz.) (a továbbiakban: a külföldiek jogállásáról szóló törvény) 106a. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„A jelen törvény végrehajtása érdekében a külföldi állampolgár személyazonosságának megállapítása céljából annak arcképe és tíz digitális ujjlenyomata rögzíthető és kezelhető, ha az 1. cikkben említett biometrikus adatokról szóló európai rendeletek nem írnak elő ilyen lehetőséget. Az arcképeket és a digitális ujjlenyomatokat összehasonlítják a külföldi állampolgárok nyilvántartó rendszerében szereplő arcképekkel és digitális ujjlenyomatokkal.”

15 A külföldiek jogállásáról szóló törvény 107. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Létrehozásra került a külföldi állampolgárok nyilvántartó rendszere, amelynek igazgatását miniszterünk végzi. A külföldi állampolgárok nyilvántartó rendszere a következőket tartalmazza:

a) a 106a. cikk (1) bekezdésében érintett arcképek és digitális ujjlenyomatok;

[…]

(2) A külföldi állampolgárok nyilvántartó rendszere az alábbi adatok kezelésére vonatkozik:

a) az (1) bekezdés a) pontjában említett adatok a jelen törvénynek, a [Holland] Királyság holland állampolgárságról szóló törvényének, valamint az e törvények alapján hozott rendelkezéseknek a végrehajtása érdekében;

[…]

(5) A (2) bekezdés a) pontjában említett célkitűzés sérelme nélkül […] az (1) bekezdés a) pontjában említett adatok kizárólag az alábbi célokból bocsáthatók rendelkezésre:

[…]

c) bűncselekmények felderítése és üldözése érdekében;

[…]

(6) A külföldi állampolgárok nyilvántartó rendszerének a külföldi állampolgár digitális ujjlenyomataival kapcsolatos adatai az (5) bekezdés c) pontjában érintett esetekben bűncselekmények felderítése és üldözése céljából csak az olyan bűncselekmények esetében szolgáltathatók, amelyek miatt letartóztatás rendelhető el az ügyész indítványára a vizsgálóbíró által kiadott írásbeli engedély alapján, továbbá:

a) amennyiben fennáll annak észszerű gyanúja, hogy a gyanúsított külföldi személy; vagy

b) a nyomozás érdekében, mivel az előkészítő eljárás nem halad előre, illetve a bűncselekmény felderítése érdekében gyors eredményekre van szükség.

[…]”

16 A 2000. november 23-i Vreemdelingenbesluit 2000 (a külföldiek jogállásáról szóló 2000. évi rendelet) 8.34. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A külföldi állampolgárok nyilvántartó rendszerének fenntartásával megbízott tisztviselők közvetlenül hozzáférnek a nyilvántartásban szereplő arcképekhez és digitális ujjlenyomatokhoz, amennyiben a hozzáférés szükséges számukra ahhoz, hogy megfelelően teljesítsék feladatukat és amennyiben miniszterünk felhatalmazta őket arra.

[…]”

17 A külföldiek jogállásáról szóló 2000. évi rendelet 8.35. cikke a következőket fejti ki:

A külföldi állampolgárok nyilvántartó rendszerében szereplő arcképek és digitális ujjlenyomatok megőrzésének időtartama nem haladja meg:

a) az ideiglenes tartózkodásra jogosító engedély iránti kérelem elutasítását követő öt évet;

b) jogszerű tartózkodás esetén az azon időpontot követő öt évet, amikor bizonyítható, hogy az a külföldi állampolgár, akinek a jogszerű tartózkodása megszűnt, elhagyta Hollandia területét, vagy

c) ha a külföldi állampolgárral szemben beutazási tilalmat rendeltek el, vagy nemkívánatos személynek nyilvánították, a beutazási tilalom vagy a nemkívánatos személynek nyilvánítás érvényességi idejének lejártától számított öt évet.”

18 A kérdést előterjesztő bíróság kifejti, hogy harmadik államok azon állampolgárainak, akik Hollandiában rendes tartózkodás címén 90 napot meghaladóan kívánnak tartózkodni, főszabály szerint a területre történő belépésükkor ideiglenes tartózkodásra jogosító engedéllyel kell rendelkezniük.

19 Továbbá ez a bíróság pontosítja, hogy a külföldiek jogállásáról szóló törvény 54. cikke (1) bekezdésének a külföldiek jogállásáról szóló 2000. évi rendelet 1.31. cikkével összefüggésben értelmezett c) pontja értelmében harmadik állam azon állampolgára, aki ideiglenes tartózkodásra jogosító engedély iránti kérelmet terjeszt elő, kérelmének benyújtásakor köteles biometrikus adatainak felvétele és kezelése során együttműködni.

Az alapeljárások és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

20 2013. november 15-én egy holland jog hatálya alá tartozó társaság A török állampolgár nevében a Hollandiában történő munkavállalása érdekében ideiglenes tartózkodásra jogosító engedély iránti kérelmet terjesztett elő.

21 2014. március 28-i határozatával az államtitkár helyt adott ennek a kérelemnek. Ez a határozat azonban az ideiglenes tartózkodásra jogosító engedély megadását attól a feltételtől tette függővé, hogy A bizonyos biometrikus adatokat, nevezetesen arcképét és tíz digitális ujjlenyomatát szolgáltatja. A együttműködött biometrikus adatainak rögzítése során és megkapta a Hollandiában való ideiglenes tartózkodásra jogosító engedélyt.

22 B török állampolgár, akinek a házastársa, P Hollandiában rendelkezik lakóhellyel és török-holland kettős állampolgár. 2014. február 17-én P családegyesítés céljából ideiglenes tartózkodásra jogosító engedély iránti kérelmet terjesztett elő B számára.

23 Az államtitkár először is elutasította ezt a kérelmet. B és P közigazgatási jogorvoslatot terjesztett elő ezen elutasítással szemben. 2014. április 4-i határozatával az államtitkár az említett jogorvoslatot megalapozottnak nyilvánította, és helyt adott az ideiglenes tartózkodásra jogosító engedély iránti kérelemnek, egyúttal azonban ezen engedély megadását attól a feltételtől tette függővé, hogy B bizonyos biometrikus adatokat, nevezetesen az arcképét és tíz digitális ujjlenyomatát szolgáltatja. B együttműködött biometrikus adatainak rögzítése során, és megkapta a Hollandiában való ideiglenes tartózkodásra jogosító engedélyt.

24 Egyrészt A, másrészt pedig B és P az államtitkárnak a 2014. március 28-i és április 4-i határozataival szemben közigazgatási jogorvoslatot terjesztett elő az államtitkár előtt, amennyiben ezek a határozatok A-t és B-t arra kötelezték, hogy működjenek együtt biometrikus adataik rögzítése során a Hollandiában való ideiglenes tartózkodás engedélyében való részesülés érdekében.

25 2014. december 23-i, illetve 2015. január 6-i határozataival az államtitkár elutasította az egyrészt B és P, másrészt pedig az A által előterjesztett jogorvoslatokat.

26 Egyrészt A, másrészt pedig B és P az ez utóbbi két határozat ellen keresetet indított a Den Haag, zittingsplaats Rotterdam (Rotterdamban eljáró hágai bíróság, Hollandia) előtt.

27 2016. február 3-i ítéleteivel a rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam (Rotterdamban eljáró hágai bíróság) az említett kereseteket megalapozottnak nyilvánította. Ez a bíróság úgy ítélte meg, hogy a török állampolgárok biometrikus adatainak valamely központi nyilvántartó rendszerben való rögzítését, regisztrálását és megőrzését előíró nemzeti szabályozás a 2/76 határozat 7. cikke és az 1/80 határozat 13. cikke értelmében vett „új korlátozásnak” minősül. Továbbá a rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam (Rotterdamban eljáró hágai bíróság) lényegében megállapította, hogy a szóban forgó intézkedés a követett jogszerű célra, nevezetesen a személyazonossággal való visszaélés és az okmányhamisítás megelőzésére, valamint az azok elleni küzdelemre tekintettel nem volt arányos. Következésképpen az említett bíróság egyrészt megsemmisítette az államtitkár 2014. március 28-i és április 4-i határozatait, amennyiben azok előírták, hogy A és B biometrikus adataik rögzítése során működjön együtt, másrészt pedig felszólította az államtitkárt, hogy az említett ítéletek közlésétől számított hat héten belül törölje biometrikus adataikat a központi nyilvántartó rendszerből.

28 Az államtitkár fellebbezést terjesztett elő a 2016. február 3-i ezen ítéletekkel szemben a Raad van State (államtanács, Hollandia) előtt.

29 A kérdést előterjesztő bíróság megállapítja, hogy harmadik államok állampolgárai biometrikus adatainak valamely központi nyilvántartó rendszerben való rögzítését, regisztrálását és megőrzését előíró nemzeti szabályozás a 2/76 határozat 7. cikke és az 1/80 határozat 13. cikke értelmében vett „új

korlátozásnak” minősül. Emlékeztet arra, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint az ilyen korlátozás tilos, kivéve ha közérdeken alapuló nyomós ok indokolja, alkalmas a kitűzött jogszerű cél elérésének biztosítására, és nem haladja meg az annak eléréséhez szükséges mértéket. Ebben az összefüggésben, abból az elvből kiindulva, hogy az említett szabályozás jogszerű célt követ, és alkalmas annak elérésére, a kérdést előterjesztő bíróságban az a kérdés merül fel, hogy az ezen szabályozás által előírt, harmadik államok állampolgárai biometrikus adatainak valamely központi nyilvántartó rendszerben való rögzítése, regisztrálása és megőrzése nem haladja-e meg a személyazonossággal való visszaélés és az okmányhamisítás megelőzésére, valamint az azok elleni küzdelemre vonatkozó célkitűzés eléréséhez szükséges mértéket. A kérdést előterjesztő bíróság szerint, amennyiben a biometrikus adatok felvétele és kezelése a 95/46 irányelv 2. cikkének b) pontja értelmében vett személyes adatok kezelésének minősül, és amennyiben ezek az adatok az ezen irányelv 8. cikkének (1) bekezdése értelmében vett különleges adatok kategóriájába tartoznak, a Bíróság 2016. december 21-i Tele2 Sverige és Watson és társai ítéletből (C-203/15 és C-698/15, EU:C:2016:970, 96. pont) származó ítélkezési gyakorlatának megfelelően az ezen adatok védelme alóli kivételeknek és e védelem korlátozásainak a feltétlenül szükséges határokon belül kell maradniuk.

30 Egyébiránt, mivel az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás bizonyos feltételek mellett lehetővé teszi a török állampolgárok biometrikus adatainak harmadik személyek számára bűncselekmények felderítése és üldözése céljából történő szolgáltatását, a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keres választ, hogy az ilyen szabályozás a 2/76 határozat 7. cikke és az 1/80 határozat 13. cikke értelmében vett „új korlátozásnak” minősül-e, igenlő válasz esetén pedig arra, hogy az ilyen korlátozás a követett célra tekintettel arányos-e. E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróságban különösen az a kérdés merül fel, hogy az e szabályozás által a török állampolgárok Hollandiában történő munkavállalására gyakorolt hatás úgy tekinthető-e, hogy az túlságosan bizonytalan és közvetett az említett rendelkezések értelmében vett „új korlátozás” fennállására való következtetéshez.

31 E körülmények között a Raad van State (államtanács) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) a) Úgy kell-e értelmezni a [2/76 határozat] 7. cikkét, illetve az [1/80 határozat] 13. cikkét, hogy e rendelkezésekkel nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely a harmadik országbeli – többek között török – állampolgárok biometrikus adatainak a [95/46 irányelv] [2. cikkének c) pontja] értelmében vett nyilvántartó rendszerben történő általános kezelését és tárolását írja elő, mivel e nemzeti szabályozás nem lépi túl az általa [követett] jogszerű cél – [vagyis] a személyazonossággal való visszaélés és az okmányhamisítás megelőzése, és az azok elleni küzdelem – eléréséhez szükséges mértéket?

b) Jelentőséggel bír-e ebben a tekintetben az, hogy a biometrikus adatok tárolásának időtartama a harmadik országbeli – többek között török – állampolgárok jogszerű és/vagy jogellenes tartózkodásának időtartamához van kötve?

2) Úgy kell-e értelmezni a [2/76 határozat] 7. cikkét, illetve az [1/80 határozat] 13. cikkét, hogy a nemzeti szabályozás nem jelent az e rendelkezések értelmében vett korlátozást, ha a nemzeti szabályozás által az említett rendelkezések szerinti munkavállalásra gyakorolt hatások túlságosan bizonytalanok és közvetettek ahhoz, hogy a munkavállalás akadályozását lehessen feltételezni?

3) a) Ha a [második] kérdésre azt a választ kell adni, hogy az olyan nemzeti szabályozás, amely lehetővé teszi harmadik országbeli – többek között török – állampolgárok biometrikus adatainak valamely nyilvántartó rendszerből bűncselekmények – akár terrorcselekmények, akár nem terrorcselekmények – megelőzése, felderítése és kivizsgálása céljából harmadik személyek [részére] történő rendelkezésre bocsátását, új korlátozást jelent, úgy kell-e értelmezni [a Charta] 52. cikkének (1) bekezdését annak 7. és 8. cikkével összefüggésben, hogy az említett rendelkezéssel ellentétes az ilyen nemzeti szabályozás?

b) Jelentőséggel bír-e ebben a tekintetben az, hogy e harmadik országbeli állampolgár a bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatti őrizetbe vétel időpontjában birtokában volt a biometrikus adatait tároló tartózkodási okmánynak?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

32 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy a 2/76 határozat 7. cikkét és az 1/80 határozat 13. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló olyan nemzeti szabályozás, amely az ideiglenes tartózkodásra jogosító engedély harmadik államok állampolgárai – beleértve a török állampolgárokat is – részére történő kiállítását attól a feltételtől teszi függővé, hogy biometrikus adataikat valamely központi nyilvántartó rendszerben rögzítik, regisztrálják és megőrzik, az e rendelkezések értelmében vett „új korlátozásnak” minősül, igenlő válasz esetén pedig az ilyen szabályozást igazolhatja-e a személyazonossággal való visszaélés és az okmányhamisítás megelőzésére, valamint az azok elleni küzdelemre vonatkozó célkitűzés.

33 E tekintetben elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy a 2/76 határozat 7. cikke és az 1/80 határozat 13. cikke előírja a standstill klauzulát, amely általános jelleggel tiltja minden olyan új belső intézkedés bevezetését, amelynek az lenne a célja vagy hatása, hogy a munkavállalók szabad mozgásának az ország területén történő, török állampolgár általi gyakorlását azon feltételeknél korlátozóbb feltételeknek vesse alá, mint amelyek az említett határozatoknak az érintett tagállam vonatkozásában történt hatálybalépése időpontjában irányadók voltak (2018. augusztus 7-i Yön ítélet, C-123/17, EU:C:2018:632, 39. pont).

34 A Bíróság már kimondta egyrészt, hogy a 2/76 határozat 7. cikke *ratione temporis* alkalmazandó az 1976. december 20. és 1980. november 30. között bevezetett nemzeti intézkedésekre, másrészt pedig hogy az 1/80 határozat 13. cikke az 1980. december 1-jét, e határozat hatálybalépését követően bevezetett nemzeti intézkedésekre *ratione temporis* alkalmazandó (2018. augusztus 7-i Yön ítélet, C-123/17, EU:C:2018:632, 40. pont).

35 A jelen esetben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozást az 1/80 határozat hatálybalépését követően vezették be Hollandiában.

36 Ebből következik, hogy az említett szabályozás az 1/80 határozat 13. cikkének időbeli hatálya alá tartozik, ezért kizárólag ez utóbbi rendelkezést kell az első kérdésre adandó válasz keretében értelmezni.

37 Amint az a jelen ítélet 33. pontjában felidézésre került, az 1/80 határozat 13. cikkében kimondott standstill klauzula általános jelleggel tiltja minden olyan új belső intézkedés bevezetését, amelynek az lenne a célja vagy hatása, hogy a munkavállalók szabad mozgásának az ország területén történő, török állampolgár általi gyakorlását azon feltételeknél korlátozóbb feltételeknek vesse alá, mint amelyek az említett határozatnak az érintett tagállam vonatkozásában történt hatálybalépése időpontjában irányadók voltak (2017. március 29-i Tekdemir ítélet, C-652/15, EU:C:2017:239, 25. pont).

38 A Bíróság azt is elismerte, hogy e rendelkezéssel ellentétes az 1/80 határozatnak az érintett tagállamban történő hatálybalépését követően a munkavállalók szabad mozgásának a gyakorlásával kapcsolatos minden új korlátozásnak a tagállamok szabályozásában való bevezetése – beleértve az érdemi és/vagy eljárási feltételeket is – e tagállam területén az e szabadsággal élni kívánó török állampolgároknak a szóban forgó tagállam területére való első belépésére vonatkozóan (2013. november 7-i Demir ítélet, C-225/12, EU:C:2013:725, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

39 Egyébiránt a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy az érintett tagállamban jogszerűen tartózkodó török munkavállalók családegyesítésére vonatkozó feltételeket az 1/80 határozat e tagállamban történő hatálybalépésének időpontjában alkalmazandó feltételekhez képest szigorító nemzeti szabályozás az e határozat 13. cikke értelmében vett, a munkavállalók szabad mozgásának az említett török munkavállalók által e tagállamban való gyakorlását érintő „új korlátozásnak” minősül (2017. március 29-i Tekmir ítélet, C-652/15, EU:C:2017:239, 31. pont).

40 A jelen esetben az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás – amellyel kapcsolatban a jelen ítélet 35. pontjában megállapításra került, hogy azt Hollandiában az 1/80 határozat e tagállamban való hatálybalépésének időpontját követően vezették be – előírja, hogy harmadik államok azon állampolgárainak – beleértve a török állampolgárokat is –, akik 90 napot meghaladóan kívánnak tartózkodni Hollandiában, előzetesen ideiglenes tartózkodásra jogosító engedéllyel kell rendelkezniük. Márpedig az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy az ilyen engedély kiállítása attól a feltételtől függ, hogy az említett állampolgárok biometrikus adataik, azaz tíz digitális ujjlenyomat és egy arckép rögzítése során együttműködjenek. Ezeket az adatokat ezt követően a személyazonossággal való visszaélés és az okmányhamisítás megelőzése, és az azok elleni küzdelem céljából egy központi nyilvántartó rendszerben regisztrálják és őrzik meg.

41 Ezért az említett szabályozás a török állampolgárok Hollandia területére való első belépésének feltételeit korlátozóbbá teszi azon feltételekhez képest, amelyek az 1/80 határozat Hollandiában történő hatálybalépésének időpontjában ezen állampolgárokra alkalmazandók voltak.

42 Az alapügyekben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy az ideiglenes tartózkodásra jogosító engedélyek A, illetve B részére a Hollandiában való munkavállalás, illetve ebben a tagállamban a P-vel való családegyesítés érdekében történő kiállítását attól a feltételtől tették függővé, hogy A és B szolgáltassa biometrikus adatait.

43 E körülmények között az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás az 1/80 határozat 13. cikke értelmében vett „új korlátozásnak” minősül.

44 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az ilyen korlátozás tilos, kivéve ha az ezen határozat 14. cikkében említett korlátozások alá tartozik, közérdeken alapuló nyomós ok indokolja, alkalmas a kitűzött cél elérésének biztosítására, és nem haladja meg az annak eléréséhez szükséges mértéket (2018. augusztus 7-i Yön ítélet, C-123/17, EU:C:2018:632, 72. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

45 Következésképpen ellenőrizni kell, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás teljesíti-e ezeket a feltételeket.

46 Először is, azt a kérdést illetően, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás által követett célkitűzés, nevezetesen a személyazonossággal való visszaélés és az okmányhamisítás megelőzésére, valamint az azok elleni küzdelemre vonatkozó célkitűzés minősülhet-e olyan közérdeken alapuló nyomós oknak, amely igazolhatja az 1/80 határozat 13. cikke értelmében vett „új korlátozást”, emlékeztetni kell elsősorban arra, hogy a Bíróság már kimondta, hogy a jogellenes beutazás és tartózkodás megelőzésének célkitűzése ilyen nyomós oknak minősül (2013. november 7-i Demir ítélet, C-225/12, EU:C:2013:725, 41. pont).

47 Másodsorban a Bíróság azt is kimondta, hogy a digitális ujjlenyomatok rögzítése és megőrzése az útlevelek kiállításával összefüggésben az útlevél-hamisításnak és az útlevelek csalárd felhasználásának a megakadályozása érdekében az Európai Unió által elismert közérdekű célkitűzést követ, nevezetesen személyek Unió területére való jogellenes belépésének a megakadályozását (lásd ebben az értelemben: 2013. október 17-i Schwarz ítélet, C-291/12, EU:C:2013:670, 36–38. pont).

48 Harmadsorban és utolsóként ki kell emelni az uniós jogalkotó által a személyazonossággal való visszaélés elleni küzdelemnek tulajdonított jelentőséget, amint az többek között a 767/2008 rendelet 2. cikkének c) pontjából és a 2019/817 rendelet 2. cikkének b) pontjából kitűnik.

49 E körülmények között a személyazonossággal való visszaélés és az okmányhamisítás megelőzésére, valamint az azok elleni küzdelemre vonatkozó célkitűzés minősülhet olyan közérdeken alapuló nyomós oknak, amely igazolhatja az 1/80 határozat 13. cikke értelmében vett „új korlátozást”.

50 Másodszor az ilyen célkitűzés megvalósításának biztosítása érdekében az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás megfelelő jellegét illetően rá kell mutatni arra, hogy harmadik államok állampolgárai tíz digitális ujjlenyomatának és arcképének valamely központi nyilvántartó rendszerben való rögzítése, regisztrálása és megőrzése lehetővé teszi az érintett személy pontos azonosítását, valamint a személyazonossággal való visszaélés és az okmányhamisítás feltárását azzal, hogy összehasonlítják az ideiglenes tartózkodásra jogosító engedély kérelmezőjének biometrikus adatait az említett nyilvántartó rendszerben szereplő biometrikus adatokkal.

51 Ebből következik, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás alkalmas a követett cél biztosítására.

52 Ami harmadszor azt a kérdést illeti, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás nem haladja-e meg a követett cél eléréséhez szükséges mértéket, meg kell bizonyosodni afelől, hogy az a személyazonossággal való visszaélés és az okmányhamisítás megelőzésére, valamint az azok elleni küzdelemre vonatkozó célkitűzés nevében nem jelenti-e a személyes adatok kezelése terén a magánélethez való jog aránytalan sérelmét.

53 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 7. cikke többek között előírja, hogy mindenkinek joga van ahhoz, hogy magánéletét tiszteletben tartsák. A Charta 8. cikkének (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van a rá vonatkozó személyes adatok védelméhez.

54 A magánélethez való jognak a személyes adatok kezelése tekintetében történő tiszteletben tartása, amely a Charta 7. és 8. cikkében került elismerésre, az azonosított vagy azonosítható természetes személyre vonatkozó valamennyi információra kiterjed (2010. november 9-i Volker und Markus Schecke és Eifert ítélet, C-92/09 és C-93/09, EU:C:2010:662, 52. pont).

55 Ezért egyrészt valamely természetes személy digitális ujjlenyomatai és arcképe e fogalomba tartozik, mivel objektíven tartalmaznak természetes személyekre vonatkozó egyedi információkat és lehetővé teszik személyazonosságuk pontos meghatározását (2013. október 17-i Schwarz ítélet, C-291/12, EU:C:2013:670, 27. pont). Másrészt harmadik államok állampolgárai digitális ujjlenyomatainak és arcképének valamely központi nyilvántartó rendszerben való rögzítéséből, regisztrálásából és megőrzéséből álló műveletek a Charta 8. cikke értelmében személyes adatok kezelésének minősülnek (lásd ebben az értelemben: 2017. július 26-i 1/15 [EU–Kanada PNR-megállapodás] vélemény, EU:C:2017:592, 123. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

56 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a magánélet tiszteletben tartásához való alapvető jog védelme uniós szinten megköveteli, hogy a személyes adatok védelme alóli kivételek és e védelem korlátozásai a feltétlenül szükséges határokon belül maradjanak (2017. július 26-i 1/15 [EU–Kanada PNR-megállapodás] vélemény, EU:C:2017:592, 140. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

57 E tekintetben rá kell mutatni elsősorban arra, hogy a személyazonossággal való visszaélés és az okmányhamisítás megelőzése, és az azok elleni küzdelem érdekében a tagállamoknak ellenőrizniük kell az ideiglenes tartózkodásra jogosító engedélyt kérelmező bejelentett személyazonosságát. Amint arra lényegében a főtanácsnok indítványának 27. pontjában rámutatott, e célkitűzés megköveteli többek

között az arról való meggyőződést, hogy a kérelmező nem nyújtott be e kérelem előterjesztését megelőzően egy másik kérelmet más személyazonosság alatt, digitális ujjlenyomatainak a központi nyilvántartó rendszerben szereplő digitális ujjlenyomatokkal való összehasonlítás révén.

58 Másodsorban az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás által érintett adatok tíz digitális ujjlenyomatra és egy arcképre korlátozódnak. Ezen adatok rögzítése azon túl, hogy lehetővé teszi az érintett személy megbízható azonosítását, nem intim jellegű, és nem okoz különösebb testi vagy lelki kellemetlenséget sem az érintett személy számára (lásd ebben az értelemben: 2013. október 17-i Schwarz ítélet, C-291/12, EU:C:2013:670, 48. pont).

59 Egyébként maga az uniós jogalkotó írta elő többek között a 767/2008 rendeletben a vízumot kérelmezők esetében tíz digitális ujjlenyomatuk és arcképük szolgáltatásának kötelezettségét.

60 Harmadsorban az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás hatályát illetően az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy az lényegében harmadik államok minden olyan állampolgárára alkalmazandó, aki 90 napot meghaladóban kíván Hollandiában tartózkodni, vagy aki e tagállamban jogellenesen tartózkodik.

61 E tekintetben rá kell mutatni arra, hogy az említett szabályozás által követett célkitűzés, nevezetesen a harmadik államok állampolgárai személyazonosságával való visszaélésnek és okmányaik hamisításának a megelőzése, és az azok elleni küzdelem nem valósítható meg oly módon, hogy e szabályozás alkalmazását harmadik államok állampolgárainak egy meghatározott kategóriájára korlátozzák. Következésképpen úgy tűnik, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás hatálya biztosítja a követett célkitűzés hatékony megvalósítását.

62 Negyedsorban a Bíróság elé terjesztett iratokból kitűnik, hogy a központi nyilvántartó rendszerben szereplő biometrikus adatokhoz való hozzáférés és azok felhasználása a külföldiekkel kapcsolatos nemzeti jogszabályok végrehajtásáért felelős nemzeti hatóságok tisztviselőire korlátozódik – mint a konzuli és diplomáciai képviseletek személyi állománya, akik e tekintetben az illetékes miniszter általi megfelelő felhatalmazással rendelkeznek – a harmadik államok állampolgárai személyazonosságának megállapítása és ellenőrzése érdekében a feladataik teljesítéséhez szükséges mértékben.

63 Ötödsorban és utolsóként a személyes adatok megőrzésének időtartamát illetően az érintett nemzeti szabályozásnak minden esetben olyan objektív szempontoknak kell megfelelnie, amelyek a megőrzendő személyes adatokat összefüggésbe hozzák az elérni kívánt céllal (2017. július 26-i 1/15 [EU–Kanada PNR-megállapodás] vélemény, EU:C:2017:592, 191. pont).

64 A jelen esetben az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás előírja, hogy a biometrikus adatokat a központi nyilvántartó rendszerben az ideiglenes tartózkodásra jogosító engedély iránti kérelem elutasítását, a jogszerű tartózkodás végén az érintett személy távozását, vagy a beutazási tilalom vagy a nemkívánatos személynek nyilvánítás érvényességi idejének lejártát követő ötéves időtartamig őrzik meg. A biometrikus adatokat a harmadik állam állampolgárának a Hollandiában való tartózkodása során történő honosítása esetén azonnal megsemmisítik.

65 Ezzel összefüggésben rá kell mutatni arra, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás összefüggésbe hozza a biometrikus adatok megőrzési idejét a személyazonossággal való visszaélés és az okmányhamisítás megelőzésére, valamint az azok elleni küzdelemre vonatkozó célkitűzéssel.

66 A harmadik államok állampolgárai biometrikus adatainak a Hollandiában való tartózkodásuk idején való megőrzése ugyanis igazoltnak tűnik annak szükségességére tekintettel, hogy ezen időszak során ellenőrizzék az ilyen állampolgárok személyazonosságát és az e tagállamban való tartózkodásuk jogszerűségét a külföldiek jogállásáról szóló törvénynek megfelelően, különösen a tartózkodási engedély meghosszabbításának vizsgálata során. Egyébiránt, amint arra a főtanácsnok lényegében indítványának 30. pontjában rámutatott, az ilyen megőrzési időszak annak megakadályozása érdekében

bizonyul szükségesnek, hogy az ideiglenes tartózkodásra jogosító engedély iránti kérelmeket ne terjesszék elő harmadik államok olyan állampolgárainak a személyazonosságával, akik jogszerűen tartózkodnak Hollandiában.

67 A harmadik államok állampolgárai biometrikus adatainak az ideiglenes tartózkodásra jogosító engedély iránti kérelmük elutasítását, jogszerű tartózkodás végén a távozásukat vagy a velük szemben hozott beutazási tilalom vagy nemkívánatos személynek nyilvánítás érvényességi idejének lejártát követő ötéves időtartam alatt való megőrzését illetően rá kell mutatni arra, hogy az ilyen megőrzési időszak többek között megakadályozza, hogy harmadik államok e körülmények között található állampolgárai eltérő személyazonossággal új kérelmet terjesszenek elő.

68 E tekintetben az említett ötéves megőrzési időszak nem tűnik az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás által követett célkitűzésre tekintettel túlzott mértékűnek.

69 E körülmények között az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás nem haladja meg a személyazonossággal való visszaélés és az okmányhamisítás megelőzésére, valamint az azok elleni küzdelemre vonatkozó célkitűzés eléréséhez szükséges mértéket.

70 A fenti megfontolásokra tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy az 1/80 határozat 13. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló olyan nemzeti szabályozás, amely az ideiglenes tartózkodásra jogosító engedély harmadik államok állampolgárai – beleértve a török állampolgárokat is – részére történő kiállítását attól a feltételtől teszi függővé, hogy biometrikus adataikat valamely központi nyilvántartó rendszerben rögzítik, regisztrálják és megőrzik, az e rendelkezés értelmében vett „új korlátozásnak” minősül. Az ilyen korlátozást azonban igazolja a személyazonossággal való visszaélés és az okmányhamisítás megelőzésére, valamint az azok elleni küzdelemre vonatkozó célkitűzés.

A második kérdésről

71 Második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság azt kérdezi a Bíróságtól, hogy a 2/76 határozat 7. cikkét és az 1/80 határozat 13. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy a nemzeti szabályozás nem jelent az e rendelkezések értelmében vett korlátozást, ha a nemzeti szabályozás által a munkavállalásra gyakorolt hatások túlságosan bizonytalanok és közvetettek ahhoz, hogy a munkavállalás akadályozását lehessen feltételezni.

72 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból konkrétan kitűnik, hogy második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy tekintettel arra, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás harmadik államok állampolgárai – beleértve a török állampolgárokat is – biometrikus adatainak szolgáltatását bűncselekmények felderítése és üldözése érdekében is lehetővé teszi, ez a szabályozás az említett rendelkezések értelmében vett „új korlátozásnak” minősül-e.

73 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az előzetes döntéshozatalra utalást nem az általános vagy hipotetikus kérdésekkel kapcsolatos tanácsadó vélemények megfogalmazása indokolja, hanem az uniós jogot érintő jogvita tényleges megoldásának szükségessége (2016. december 21-i Tele2 Sverige és Watson és társai ítélet, C-203/15 és C-698/15, EU:C:2016:970, 130. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

74 A jelen esetben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás lényegében előírja, hogy harmadik államok állampolgárai – beleértve a török állampolgárokat is – biometrikus adatainak harmadik személyek számára való szolgáltatása bűncselekmények felderítése és üldözése érdekében csak olyan bűncselekmények eseteiben engedélyezett, amelyek miatt letartóztatás rendelhető el, ha legalábbis fennáll annak a gyanúja, hogy a harmadik állam állampolgára ilyen jellegű bűncselekményt követett el.

75 Márpedig az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból nem tűnik ki, hogy A-t és B-t bűncselekmény elkövetésével gyanúsítják, és hogy biometrikus adataikat a külföldiek jogállásáról szóló törvény 107. cikkének (5) és (6) bekezdésbe alapján harmadik személyek számára szolgáltatták. Egyebekben a holland kormány a Bíróság előtti tárgyaláson megerősítette, hogy A és B biometrikus adatait nem használták fel büntetőeljárás keretében.

76 E körülmények között a második kérdést elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

A harmadik kérdésről

77 Mivel a második kérdést elfogadhatatlannak nyilvánították, a harmadik kérdésre nem szükséges válaszolni.

A költségekről

78 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

Az Európai Gazdasági Közösség és Törökország közötti társulást létrehozó megállapodásban – amelyet 1963. szeptember 12-én Ankarában írt alá egyrészről a Török Köztársaság, másrészről az EGK tagállamai és a Közösség, és amelyet a Közösség nevében az 1963. december 23-i 64/732/EGK tanácsi határozattal kötöttek meg, hagytak jóvá és erősítettek meg – létrehozott társulási tanács által elfogadott, a társulás fejlesztéséről szóló, 1980. szeptember 19-i 1/80 határozat 13. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló olyan nemzeti szabályozás, amely az ideiglenes tartózkodásra jogosító engedély harmadik államok állampolgárai – beleértve a török állampolgárokat is – részére történő kiállítását attól a feltételtől teszi függővé, hogy biometrikus adataikat valamely központi nyilvántartó rendszerben rögzítik, regisztrálják és megőrzik, az e rendelkezés értelmében vett „új korlátozásnak” minősül. Az ilyen korlátozást azonban igazolja a személyazonossággal való visszaélés és az okmányhamisítás megelőzésére, valamint az azok elleni küzdelemre vonatkozó célkitűzés.

Aláírások